

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

UUSI NUORISOINTERNATIONALE.

Keväällä 1915 pidettiin Bernissä, Sveitsissä, konferenssi, johon otti osaa kansainvälisellä kannalla pysyneitten nuorisoliittojen edustajia. Kokouksessa vallittiin uusi kansainvälinen toimisto ja päätettiin julaista eri kielillä alkakauslehti, nimeltä "Nuoriso-Internationale". Perustettiin myös n.s. Liebknecht-rahassto. Näin syntyneeseen uuteen nuoriso-internationaleen yhtyivät heti Ruotsin, Norjan, Tanskan, Hollannin ja Italian nuorisoliitot sekä useat saksalaiset järjestöt, yhteensä 40,000 jäsentä. Myöhemmin ovat yhtyneet Itävallan, Espanjan, Rumanian, Kreikan, Amerikan ja Canadian järjestöt, joten sen jäsenmäärä on huomattavan korkea. Ulkopuolella on ainoastaan kolmisen järjestöä.

Lokakuussa julkaistiin sanotun alkakauslehden ensimmäinen numero. Se ilmestyi ruotsin-, norjan-, saksan- ja italiansuomenä. Siinä oli uuden nuorisojärjestön sihteerin julistus, missä kehoitettiin työläisnuorisoa kaikkialla kannattamaan ponnistuksia oikean työläismaailman ajatuksellisten järjestöjen synnyttämiseksi ja lisäksi toimimaan niin, että ne ajatukset tulisivat kaikista huolimatta vallitseviksi. Lisäksi on siinä joukko muita arvokkaita, tunnettujen puoluetoverien kirjoittamia artikkeleita. — Myöhemmin on ilmestynyt alkakauskirjan toinen numero.

1—2 p:nä helmikuuta tänä vuonna piti toimisto ensimmäisen kokouksensa kaikkien jäsenten läsnäollessa. Olemme tuon ylläolevan ottaneet vanhanmaan lehdistä. Mikä tämä järjestö todellisuudessa on, emme tiedä. Entinen nuoriso-internationale ei ole suinkaan kuollut, mutta kaikista huolimatta on siis perustettu uusi, jos tuohon tietoon saa luottaa. Nuo asiat selviävät vasta sodan päätyttyä.

KUKKAMAANI!

On mulla kukkamaani pienoinen se akkunani' alla on sievoinen, sen aina keväällä muokkallen, sileeksi, pehmeeksi kuokkallen.

Sen sitte kukilla istuttelen ne somasti, sievästi laittelen, ja iltasin aina sen kastelen, sen pieniä taimia hoitelen!

Kun sitte kasvavat suureksi nuo hellästi hoidetut taimet, se tuo ilahdusta koko luonnollekin mut' enin mun omalle syömmelleni!

Ja sitten kun kukkaiset kukoistaa niin silloin mun syömmeni huoahtaa: Oi luojani, suonet kai mullekin tuon ett' Hollanin toisillen hyötyä luon!
ALMA A.

NUORUUSAJAN MUISTOJA.

On joitakin tapahtumia lapsuuden ja nuoruuden ajoilta, jotka tuovat ikäviä tunteita muistellessa niitä. Ajattelin kertoa niistä yhden, koska nuorten osastossa on lukijatyttöjä ja myös -poikia, ja tässä voisi olla heillekin ajatuksen aihetta.

Olin neljäntoista vanha. Palvelin eräällä perheellä lapsenhoitajana. Emäntäni oli hyvä ihminen mielesniä muuten, jos toisinaan olikin vähän liian kovanajainen, mutta olin hyvä unhoittamaan kaikki lyhyessä ajassa. Olin ollut jonkun aikaa hänen luonaan, kun hänen arvonsa minun silmissäni aleni koko alhaille, eikä enään noussut siitä ylös. Se oli tapaus, jota en vielääkään ole unhoittanut, vaikka aikaa on kulunut pian parikymmentä vuotta.

He asuivat lähellä isoa kaupunkia Suomessa, saaristossa, joka väli kaupunkiin kuljettiin pienillä höyryvenheillä. Eräänä päivänä kesällä emäntäni oli hyvin hermostunut ja koetti kaikin tavoin, sanoin ja esityksin, toimittaa mitä hänellä on mielessä. Hän pyysi minua lähtemään hänelle ja eräälle toiselle vaimolle hakemaan väkijuomia kaupungista muka lääkkeeksi ja salaa minun piti mennä venerantaan ettei hänen miehensä näkisi, joka oli työssä lähellä rantaa (vaikka miehensä myös oli aika juoppo).

Minä olin palvelija ja lapsi vielä. Mikäs auttoi, vaikka kovasti oli mieleni vastaan. Olin aina kammonnut väkijuomia, että oikein häpesin, että lähteä sellaiselle retkelle. Minä menin, oikein katselin ympärilläni kun menin viinamyymälän ovesta sisälle, ettei vain kukaan tuttu ihminen näkisi. Heti lähdin ja kun jouduin takaisin, tuntui kuin olisin jonkun suuren rikoksen tehnyt. Siinä hupussani en tietenkään joutanut katsomaan kannettavaani, joka oli pienoinen kannellinen lätkkiästä korissa kannettava. Olipa myyjä pannut astian liian huonosti kiinni, joten sitä oli läikähäntynyt minun vaatteidenikin osa, joten haisin viinalta koko pahasti. Sattui vielä olemaan yksi koulutoverini samassa höyryvenheessä. Kyllä oli asemani kökolailalla tuskatuttavaa. Häpesin kovin, sillä kyllä haju ilmoitti mitä kannoin.

Kuitenkin sain sen iloliemen onnellisesti kotiin omistajalleen, joka oli siitä kovin illoissaan, palkitsi minut kaikella hyvyydellä. Sitte hän nautti sitä ahkerasti koko päivän ja jo iltapäivällä makasi aivan päihtyneenä.

Tämä nyt ei mitään olisi ollut, jos hän, katala, olisi ollut lapseton, mutta hänellä oli vielä pieni rintalapsi, joka makasi hänen vierellään ja nukkui raskaasti, joka muuten oli vähä-uninen ja itkuinen. Kyllä oli ikävä minusta se päivä. Säälän pientä viatonta lasta. Arvasin silloin jo tunnossani, että lapsi myös on juovuksissa. Minulle vielä muut talossa olivat muka uskottivat että emännälläni on pää kipeä. Luulivat että en ymmärrä, paremmin minä tiesin, joka sen myrkytöin.

Sen tapauksen jälestä en mielessäni kunnioittanut emäntääni enkä koko talon väkeä. Pahetta vielä koetetaan peittää ja silti harjoitetaan ja myrkytetään pienet lapset. Nyt käsitan sen asian vielä paremmin. Olen itse neljän lapsen äiti. Heillä on isä, joka vihaa viinaa ja äiti myös, jonka olette kuulleet, joka ei ainoastaan vihaa, mutta inhoo ja sääli sen orjia, varsinkin naisia, sillä nainen on paljon ilettävempi nähdä juovuksissa vielä kuin mies, sillä olen sen itse nähnyt useat kerrat nuorena, mutta tämä ei ole silti sanottu, että eikö

heistäkin voisi tulla viinan orjia, sillä monta on sortunut.

Mutta te, nuoret lukijani, joista tulevaisuus riippuu, pankaa se mieleenne, että väkijuomien nauttiminen on pahe, jota tulee kaikkein ensin välttää, siitä lähtee sitte jälkeen ne monet muut paheet. Nuorten tyttöjen pitäisi myös oppia jotain juomarin perheestä, sillä on monta ikävää tapautta sattunut viinan takia. Ei pidä ajatella, että niin kauan juoda pitää kuin viinoja on. Olen monen sosialistinkin kuullut niin sanovan. Kyllä itseparannusta saisi saarnata sentään sosialisteillekin. Ei olla kyllin tietoisia vaikka oltaisiin selvillä päinkin.

Lopuksi: Toveritar joka naisena luettavaksi. Siinä on meille työläisnaisille tietoa jo kyllin ja aina paranee, jos autamme sitä uusilla tilauksilla eteenpäin.

AINO H.

Nuorimman sukupolven kohtalo Yhdysvalloissa

Kirj. Lyydi Gratchef

Äsken syntyneelle lapselleen sekä isä että äiti toivovat parasta. Mutta sitä katsellessaan ja ihaillessaan kuka tietää kuinka pian on vanhempien rakkaustaan luovuttava. Kuka ottaisi uskoakseen, että vuosittain neljäsosa syylläpöistä Yhdysvalloissa kuolee ennenkuin ovat yhden vuoden vanhoja. Ja tämä tapahtuu maassa, jota koko muu maailma ja se itse pitää hyvinvoimain ja kaikinpuolisen edistyksen maana. Asian tällaiseen tilaan vaikuttavat useimmat syyt. Tiedämmehan suurimmalla osalla työväenluokkaa olevan siksi kehoit elämänehdot että lapset olosuhteitten pakosta ovat tuomitut kuolemaan jo aikaisilla hetkillään. Toimen suuri vaikuttava seikka on tietämättömyys. Monella äidillä ja äidiksi tulevalle on sangen vähän tai ei ollenkaan aavistusta itsensä ja pienokaisensa hoidosta ennen lapsen syntymistä ja sen elämän ensimmäisinä kuukausina.

Syyllästen suuri kuolevaisuus on kuitenkin herättänyt suurta huomiota viime vuosina tässä maassa. Sen tuloksena onkin niin kutsuttu "parempia lapsiäliä" (Better babies movement). Sitä johtaa Yhdysvaltain työdeparamentin yhteydessä toimiva lapsitoimisto. Eri kaupungeissa ja suurimmissa maakyllissä pidetään "lapsikilpailuja", joissa jaetaan palkintoja terveimmille ja kaikin puolin etevimmille lapsille. Tällä tahdotaan kiihottaa äitejä ja yleensä vanhempia parhaimmalla tavalla huolehtimaan pienistä lapsistaan. Tässä työssä erittäin vaikuttavana on toiminut "Äitien liitto" (Mothers Congress), jonka toimitsijoita ja

laaraosastoja löytyy kaikissa valtioissa tässä maassa. Sen toimesta useissa paikoissa maata pidetään lapsitarkastuksia. Näihin tilaisuuksiin saavat äidit viedä lapsensa. Heille sanotaan missä kohdin lapsi on puutteellinen, miten se olisi autettavissa j.n.c.

Parhaillaan hommaa hallituksen lapsitoimisto kansallista "lapsiviikkoo" ja eri osista maata onkin mainittuun toimistoon ilmoitettu ryhdytyn tarmokkaiisiin toimenpiteisiin asian onnistumiseksi. Tämä "lapsiviikko" koko maata käsittävänä tulee varmaan olemaan ensimmäinen laatuaan ja tulee se vietettäväksi huih-tai toukokuun ajalla. Puheena olevan homman päätarkoituksena on innostaa maan asukkaita nuorimman sukupolven yleisen tilan parantamistyöhön.

Asian suurta vakavuutta osoittamaan merkittäköön tähän muutamia tilastoja ja tiedonantoja, joita Yhdysvaltain lapsitoimisto on julaissut. Ne ovat hirvittäviä kaikessa alastomuudessaan ja niiden pitäisi saada vetelehtijänkin virkukseksi asiaan nähden.

Yhdysvalloissa kuolee tarpeettomasti vuosittain 300,000 lasta ja niistä melkein puolet kuolevat ennen kuin ovat edes yhdenkään kuukauden vanhoja.

Viimeisenä kymmenenä vuotena kuoli tässä maassa kaksi ja puoli miljoonaa lasta alle yhden vuoden vanhoja. Sen voi paremmin ymmärtää, jos kuvittelee että Chicago — toiseksi suurin kaupunki Yhdysvalloissa — joka kymmenes vuosi hävitettäisiin maan tasalle niin ettei yhtään sielua jäisi sinne elämään.

Vaikka lapsukainen syntyessään olisi kuinka terve, löytää hän vastassaan hirvittävän kolminaisuuden, jota tai jonka osia vastaan hänen on syntymästään saakka taisteltava. Tämä kolminaisuus on: köyhyys, tietämättömyys ja taudit. Ja lasten suurimmat viholliset ovat: huonot asunolosuhteet, epäpuhtas ilma, epäpuhtas vesi, likaiset ja epärehelliset maidonmyyjät, karpäset ja hyttyset, isät ja äidit, jotka asettavat lapsensa alttiiksi tarttuville taudeille siinä typerässä luolassa, että lasten täytyy sairastaa sellaiset taudit, karanteenin rikkoajat ja lainlaattajat, jotka vastustavat ihmiselämää suojaavaa lainlaadintaa.

Kysymyksessä olevan asian harrastajain kesken on käynnissä ankara arvostelu niiden äitien suhteen, jotka hienotunteisuuden takia eivät imetä lapsiaan. Ja tiedemiehet sekä kaikki lääkärit väittävät sen olevan yhden suuren syyn lasten tavattomaan kuolevaisuuteen. Ja onhan se itsestään selvää. Äidin maitohan on lapsen luonnollista ruokaa, jota ei millään keinolla voida täydellisesti jäljitellä. Tiedetään että kuolleista lapsista on 85 pros. pulloilla ruokittuja. Tämä on kauhistuttava tosiasia.

(Jatkoa 8:lla sivulla)